

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Ach! seer dog, hvilken kierlighed

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Ach! seer dog, hvilken kierlighed", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid115425/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

DEN SIKETTE DEEL.

TROENS HERLIGHED.

1. Om de Troendes høye Adelskab.

Nr. 224.

Mel. Fader vor udi Himmelrig.

Ach! seer dog, hvilken kierlighed
Den store GUD os har beteed,
At hand os kalder sine smaa,
Og ynder os i hvor vi gaae,
Tilgiver al vor synd og straf,
For JESU skyld, som hand os gaf.

2. Den høghed verden ikke seer,
Men megel mere os heleer,
De troe, at tine GUD dermed,
Naar de kand gjøre os fortred,
Hvi kiende de os ikke ret?
Fordi de kiende GUD saa slet.

3. Det skader ey imidlertid,
At verden er os ikke bliid,
Thi hvad man os vil legge paa,
Dog til vort beste tine maas,
Vi rose os, i hvor det gaaer,
At GUD vor Fader med os staaer.

4. Man hander, saa velsigne vi,
Og sukke paa vor trange stie,
At GUD dem deres blindhed vil
For Christi skyld ey regne til,

445

Nr. 223. *Jt-7. 1, 1: seer] see Jt. 1, 6: gaf] gave Jt-7.*

Nr. 224. Oversættelse. Ach! sehet welche Heb' und gnad', II. G. Neutz, Schr. s. 1020.
— 1, 1-3: 1. Joh. 3, 1. — 1, 2: *betedd*] vist. — 2, 3-4: Joh. 16, 2. — 2, 5-6: 1. Joh. 3, 1. —
3, 3-4: Rom. 8, 28. — 3, 5-6: *rose os, ... at]* rækker os af, at; *rose sig af,* bibelisk
udtryk — prisere sig lykkelig over. — V. 4 er hyget på Mt. 5, 44-45. — 4, 1: *hander*]
førhænder os. — 4, 2: *sukke]* om: underlig hon. — 4, 3-4: Jhr. Lk. 23, 34; Ap. G. 7, 60.

17*

Saa kand vi JEsu fodspor naae,
Saa skegte vi vor Fader paa.

5. Naar vi med JEsu lide spot,
Og tage altig op for got,
Saa er vor vandring angenem,
Til al god giernings drift bequem,
At man endog vort liv og stand
Paa jorden saligprise kand.

6. Da giver aanden os et klart
Beviis paa vores arve-part,
Og drager det oplyste sind
I dybe suk for thronen ind,
At sielen udi troens brand
Sin abba liflig favne kand.

7. Ja i anfægtningens mørke nat,
Naar baade mund og sind er mat,
Da træder aunden for os frem
Med sukke, at GUD føler dem,
Om sielen aldrig er saa tør,
Og al vor længsel fyldest gør.

8. Ved ham vi kaste verden bort,
Og ile kun til himlen fort,
Det allerbeste frydedest,
Som til vor hølig er hered,
Hvor al vor længsel ende faaer,
Og haabet alt sit ønske naae.

9. Er da for os den store GUD, 446
Hvad frygte vi for dødens bud,

4, 5: 1. Pet. 2, 21. — 5, 2: *tage altig op for got*] optæller alt som noget godt. — 5, 3: *angenem* velbehagelig (for Gud). — 5, 4: *drift*: udseelse; *bequem*: egnet, vel skikket. — 5, 5-6: Jfr. Mt 5, 10-11. — 5, 6: *at*: så at; *stand*: tilstand. — V. 6 er bygget på Rom. 8, 18-17, 33. — 6, 1-2: *et klart bevis*: en indre vished; *vores arve-part*: saligheden. — 6, 4: *dybe suk*: vel om hon, jfr. 4, 2. — 6, 5: *at*: så at. — 6, 6: *abba*: fader. — 7, 3-4: Rom. 8, 26-27; *træder for os frem*: går i forbon for os; *at*: så at. — 7, 6: Subjektet er *GUD* i 1. 4; *om længsel fyldest gør*: tilfredsstiller vor længsel. — 8, 2: *fort*: frem. — 8, 6: *alt ønske*: alt, hvad det ønsker. — V. 9 er højet på Rom. 8, 31. 33-34. — 9, 1: *er for os*: står på vor side.

GUD selv os kiender gandske fri,
Al anden dom foragle vi,
Hvad kand os skade fiern og nær,
Da GUD os har saa herte-kier.

10. Saa bliver det da derved, at
Vi ere GUDs hans hørn og skat,
Og det er ey bekjendt endnu,
Hvad hellighed, vor Fader, du
Saa overmaade mild og blid
Os skenke vil til evig tiid.

11. Dog det er evig vist og sandt,
Og derpaa har vi aandens pant,
At vi skal smart i himlen staae,
Og see GUDs blide ansigt paa,
Da hver paa jorden seyer-riig
Skal blive der sin JESU liig.

12. O GUD skeet evig tof, som har
Os den belegning gjort saa klar,
O giv os nu din Hellig Aand,
Som fører os ved egen haand,
Den vey til Faderen at gaae,
Og evig for vor GUD bestaae.

10, 2: *Guds hans børn*] *Guds, hans børn* *D*: den første hæsemåde må foretrækkes, da der i det bibelske grundsted ikke er tale om at være Gudse, men alt drejer sig om at være Guds børns. 1. Joh. 3, 1-2; originalen har også: und wir denn GÖTTES kinder seynd. 11, 6: *Jesu*] *Jesum* *J*-*L*. 12, 3: *o glø*) og gte *Jt*.

9, 6: *dæ*] *når*. — V. 10-11 er hæget på 1. Joh. 3, 2. — 10, 2: *GUDs hans børn*] *Guds børn*; lignende dobbelt genitiv findes anden steds hos Brorson, se nr. 92, 1, 6. — 11, 2: *aandens pant*) *anden* som pant. 2. Kor. 1, 2; 1. Kor. 1, 14. — 11, 8-9: Du skal hver, som her i livet (paa jorden) har sejret, i himlen (der) hilve Jesus lig. — 12, 2: *beleghning* visdom; tilhængivelse, [fc] *beleghne* i nr. 158, 8, 2, engl.: der du uns dies wissen lærst. — 12, 6: *bestaae*] stå friskendt.